

rent formelle Hensyn foranlediget Tvivl om, hvorvidt det tilkom en Delegation paa Forsamlingen at deltage i en saadan Opfordring til at indtræde i Forbundet, eller om det ikke snarere var selve Regeringernes Sag at foretage et saadant eller et tilsvarende Skridt, naar Indbydelsen ikke udgik fra Forsamlingen i Henhold til formelig Beslutning af denne. De nordiske Landes Delegerede meddelte derfor Raadets Præsident, at den danske, den finske, den norske og den svenske Regering ad sædvanlig diplomatisk Vej overfor Sovjetregeringen havde bekræftet, at de havde truffet Beslutning om at stemme for Sovjetunionens Indtræden.

Skrivelsen herom lød saaledes:

»Genève, den 15. September 1934.

Efter Aftale med Cheferne for den danske, den finske og den norske Delegation har jeg den Ære at bringe til Deres Excellences Kundskab, at Danmarks, Finlands, Norges og Sveriges Regeringer i Dag overfor Sovjetregeringen ad sædvanlig diplomatisk Vej har bekræftet deres Beslutning om at stemme for De socialistiske Raadsrepublikkers Forbunds Indtræden i Folkeforbundet.

Jeg skal tilføje, at de paagældende Delegationer vilde have været bemyndigede til at slutte sig til en Indbydelse desangaaende, dersom en saadan Indbydelse var bleven udstedt af Forsamlingen selv.

(sign.) *Richard Sandler*,
Sveriges Førstedelegerede.«

Forsamlingens Præsident, som straks var bleven underrettet ogsaa om de tredive Delegationers Telegram til Sovjetregeringen, modtog derefter fra dennes Udenrigskommissær følgende Skrivelse:

»Den 15. September 1934.

Sovjetregeringen har fra en lang Række Medlemmer af Folkeforbundet, nemlig: Sydafrikanske Union, Albanien, Australien, Østrig, Det forenede Kongerige Storbritannien og Nord-Irland, Bul-

garien, Kanada, Chile, Kina, Spanien, Estland, Æthiopien, Frankrig, Grækenland, Haïti, Ungarn, Indien, Irak, Italien, Letland, Litauen, Meksiko, Ny-Zeeland, Persien, Polen, Rumænien, Tjekoslovakiet, Tyrkiet, Uruguay, Jugoslavien, modtaget et Telegram, hvori disse Lande, idet de fremhæver, at det er Folkeforbundets Opgave at organisere Freden, og at dette udkræver Samvirken af alle Stater i Verden, indbyder De socialistiske Raadsrepublikkers Forbund til at indtræde i Folkeforbundet og yde det sin Medvirken. Samtidig har Danmarks, Finlands, Norges og Sveriges Regeringer officielt underrettet Sovjetregeringen om deres velvillige Holdning overfor De socialistiske Raadsrepublikkers Forbunds Indtræden i Folkeforbundet.

Sovjetregeringen har gjort Fredens Organisering og Underbyggelse til Hovedopgaven for sin Udenrigspolitik og har aldrig været døv overfor Forslag om internationalt Samarbejde i Fredens Interesse; den mener, at Indbydelsen, kommet som den er fra et overvældende Flertal af Forbundets Medlemmer, udtrykker Folkeforbundets virkelige Vilje til Fred og dets Anerkendelse af Nødvendigheden af et Samarbejde med De socialistiske Raadsrepublikkers Forbund, og er derfor rede til at efterkomme denne Indbydelse, blive Medlem af Forbundet og deri indtage den Plads, som tilkommer den, idet den forpligter sig til at overholde alle de internationale Forpligtelser og Afgørelser, der ifølge Pagtens Art. 1 er bindende for Medlemmerne.

Sovjetregeringen er særlig glad ved at indtræde i Forbundet paa et Tidspunkt, da det beskæftiger sig med Spørgsmaalet om at ændre Pagten for at bringe den i Overensstemmelse med Briand-Kellogg Pagten og helt at sætte den mellemfolkelige Krig udenfor Retsordenen.

Da Pagtens Artikler 12 og 13 overlader Staterne at henvise Stridigheder til Voldgift eller Retsafgørelse, anser Sovjet-